

Luu kourassa Euroopasta

Euroopan Unionin hiljattain läpi juntatut presidentin ja ulkoministerin valinnat päättyivät farssiin. Valituiksi tulivat unionin ydinmaiden näkökulmasta harmittomimmat henkilöt - vailla kansainvälistä tunnettavuutta tai edes ulkopoliittista kokemusta. Yhdenkään jäsenmaan kansalaisilla ei ollut johtajiin mitään sanomista, eliitti päätti keskenään. Mutta niinhän tuollainen byrokratiakoneisto vaan toimii.

Kuten oli jo ennalta arvattavissa, hallituksen puuhastelu suomalaisten ”muka ehdokkaiden” spekuloidessa osoittautui vain sisäpoliittisten pisteiden keräilyksi. Todellisuudessa unionissa valtaa käyttävät ydinmaat ovat Suomea 15 kertaa suurempia. Kun kakkoskastikin muodostuu meitä 10 kertaa isommista pelureista, siinä pöydässä osamme on valitettavasti murujen keräily latioilta.

Vaan voiko joku vakavissaan väittää, etteivät nämä asiat olleet tiedossa jo Unioniin liityttäessä ja Lissabonin sopimusta valmistellessa? Jo vuosikaudet on tiedetty Euroopan mahtimaiden hakevan liittovaltiokehitystä. Suomen kansalta ei haluttu kysyä Euroopan perustuslaista. Siinä on olis saattanut käydä kuten Ranskassa ja Irlannissa, että vastaus olisi alkuunsa väärä!

Kerrotaan että Suomi olisi saanut taitavasti neuvoteltua itselleen etuja EU:sta. Niitä kun näkisi, paremminkin meillä on maksuja ja direktiivejä. Toisin kun Suomi, Irlanti ja itäisen Euroopan maat ovat vetäneet kotiin päin. Pienet maat ovat tajunneet asemansa ja osanneet vaatia. Saaneet sitkeällä vedätyksellä läpi paljon kansallisia erityispiirteitä, taattuja komission paikkoja ja muita myönnytyksiä.

Tällaisista meidän erinomaiset edustajamme haaveilevat näppejään nuollen - jos edes osaavat haaveilla. Vaikuttaa nimittäin ettei monikaan ole siellä edes edustamassa Suomen asiaa, vaan jotain suurempaa ”Eurostoliiton” utopiaa. Ei se näin mene, vaan unionista pitää häikäilemättä hakea kansallista etua. Kun siinä nyt kerran mukana ollaan.

Jani Mäkelä
Lappeenranta